

Ακόμα θυμάμαι με νοσταλγία τη διευθύντρια, την κα Ρανιε. Αυτή η γυναίκα ήταν πάντα δίπλα μας, μας είχε σαν παιδιά της, δεν μιλούσε πολύ, ήταν χαμηλών τόνων αλλά ήταν έξω ψυχή.

Τί πήρα και τί κουβαλώ μέχρι σήμερα από αυτή τη χρονιά. Μαθήματα ζωής, πιστεύω, τις βάσεις για τη μετέπειτα ζωή μου, τη δύναμη να παλεύω για το καλύτερο, να πέφτω κάτω και αμέσως να σηκώνομαι

και να προχωρώ. Τη διαφύλαξη της αξιοπρέπειάς μου, την αγάπη και την συμπάθεια για τον συνάνθρωπό μου, τη μεγαλοψυχία και πάνω από όλα τις δύμησες που πάντα με συντροφεύουν και τη νοσταλγία γι' αυτή την αθωότητα και την αγάπη, που τόσο δύσκολα βρίσκουμε σήμερα...

Και στη μνήμη μου για πάντα σεργιανίζει ένα 14 χρόνων κοριτσάκι με κοτσίδες στο πιλόιο "Οινούσαι" ταξιδεύοντας προς την ελπίδα...

Εκδρομή

Ο παππούς

του Στέλιου Παπαντωνίου

Ο παππούς
δε δάφτηκε στα χώματά του
ξέφυγε το βαρκάρη
κι αναζητά μια καρότσα
να κουβαλήσει το στάρι
να το μοιράσει στ' αγρόνια του.

Πρέπει κι εσείς να σπείρετε,
λέει, στα δικά μας χώματα.

Δεν ξεπουλάμε!